

שבוע טוב מאולפנת חורב

"כִּי תֵבֹאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם לְאַחֲזָה וְנִתַּתִּי ..." – הרב עודד

השפת אמת על דרך החסידות מוסיף קומה על דברי הנצי"ב וכותב (פרשת מצורע שנת תרל"ט) "...שהצדיק צריך להביא הרגשת קדושה בכל השייך אליו וגם בצומח ודומם. והנה בני ישראל כן עשו, שהוציאו ארץ כנען מיד הטומאה והכניסוהו בקדושה... וזה בכלל ובכלל מאודך שצריכין להביא לכל הנכסים הארת הקדושה. ומצד זה יכול להיות טומאת נגע צרעת גם בבתים. וזאת הבשורה טובה שיוכלו לתקן כל המקומות ג"כ. והוא באמת מטמוניות. שבכל דבר הגשמי ביותר, מוטמן בו ניצוצי קדושה ביותר..."

לדברי בעל "השפת אמת" תפקידנו לתקן בכל מקום שאפשר, גם במקומות שיש בהם טומאה ונגעים. לפעמים צריכים להילחם בטומאה, ויחד עם זאת לחפש ולחשוף את ה"מטמוניות", הקדושה והאוצרות הנמצאים ומוטמנים גם במקומות חשוכים. "המטמוניות" אותם ימצאו ישראל בסתירת הבתים הם רמו לכך שבכל דבר, גם הגשמי ביותר מסתתרת קדושה. זוהי עבודת הצדיקים ותפקידם של ישראל לגלות את הקודש אשר בחול.

אשרינו שזכינו אנו שחזרנו לארץ ישראל לאחר שנות הגלות הארוכות לבנות את הארץ בקדושה, לגלות כאן את כל "המטמוניות" והאוצרות הרוחניים של העם היהודי ולבנות בארץ ממלכת כהנים וגוי קדוש.

הקב"ה עושה? מגרה נגעים בתוך ביתו וכשהוא סותרו מוצא בו סימא (=מטמון), שדהו נשרפת ומתוך שהוא הופכה מוצא תחתיה סימא.

כך גם מביא רש"י במקום "ונתתי נגע צרעת – בשורה היא להם שהנגעים באים עליהם לפי שהטמינו אמוריים מטמוניו של זהב בקירות בתיהם כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר ועל ידי הנגע נותן הבית ומוצא" כלומר הבשורה לבני ישראל היא שלמרות שנראה שיש קללה ועונש בסתירת הבית אשר יש בו נגע, בתוך הקללה ישנה גם ברכה, והיא שבני ישראל ימצאו את ה"מטמוניות" שהחביאו עמי כנען בקירות הבתים מפחד בני ישראל.

לעומת דברי המדרש אשר רואים את הברכה כגשמית במציאת המטמוניות, כותב הנצי"ב בשם הזוהר "ומשום הכי (כך) יישבו, שהבונה בית צריך להיזהר בידו שיהיה על שם תורה ובקדושה, ואם לא כן מידבק בו רוח טומאה. ומכל שכן כנענים שמתחילה בנו לשם טומאה. משום הכי היא מתנה שיתקצה הטומאה מהבית". כלומר לדברי הנצי"ב, נגעי הבתים המחייבים את הריסתם, מכוון אותנו לכך שלא רק את העולם הרוחני שלנו עלינו לבנות בקדושה, הבשורה היא רמו לכך כי עם הכניסה לארץ ישראל, גם את הבתים עצמם העשויים מאבנים, יש לבנות בקדושה. בניינה של ארץ ישראל, הרוחני וגם הגשמי צריך להיות בקדושה.

בפרשת מצורע, לאחר שהתורה מצווה על נגעי אדם ועל נגעי בגדים, אומרת התורה "כי תבאו אל ארץ כנען אשר אני נתן לכם לאחזה ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחזתכם" (ויקרא י"ד ל"ד). הפתיחה לציווי על נגעי הבית, היא שונה ומיוחדת ביחס ליתר הנגעים. בכל הנגעים נאמר: "אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שָׂאֵת..." (פרק י"ג, פסוק ב'), "נִגְעַת צָרַעַת כִּי תִהְיֶה בְּאָדָם..." (שם ט'), "וְאִישׁ אִוּ אִשָּׁה כִּי יִהְיֶה בּוֹ נִגְעַת" (שם כ"ט), "וְהִבְגֵּד כִּי יִהְיֶה בּוֹ נִגְעַת צָרַעַת..." (שם מ"ז) ואילו בצרעת הבית הפתיחה "ונתתי נגע צרעת..."

וכך כותב המלבי"ם (ויקרא י"ט) "כשתדקדק תמצא שעל הדברים היוצאים מגזירת ה' לא יאמר לשון נתינה, רק אם הם לטוב או לתכלית טוב... אבל על הדברים הרעים לא יבוא לשון נתינה..." כלומר הביטוי ונתתי אשר כתוב בנגעי הבית הוא מלשון מתנה, ובאמת צריכים להבין מהי המתנה שבנגעי הבתים.

במדרש (ויקרא רבה; פרשה י"ז, סימן ו') נאמר "ונתתי נגע צרעת". תני ר' חייא: וכי בשורה היא להם שהן באין עליהם נגעים? תני ר' שמעון בן יוחאי: כיון ששמעו כנענים שישראל באים לארצם עמדו והטמינו ממונם בכתלים ובשדות, אמר הקב"ה: לא הבטחתי לאבותיהם שאני מכניס את בניכם לארץ חורבה אלא אל ארץ מלאה כל טוב, הדא הוא דכתיב: "ובתים מלאים כל טוב" (דברים ו', י"א). מה

בנות והורים יקרים,

ברצוננו לעדכן אתכם בנעשה באולפנא בשבוע החולף:

עם בוא האביב יצאה שכבת ז' לסיור פריחה - בעין מבוע. הופתענו בגשמי ברכה, והתמודדנו בשמחה:

ביום רביעי יצאו בנות כיתה ז' להתנדבות באגודת אפרת ובמרץ ארזו חבילות למשפחות נזקקות.

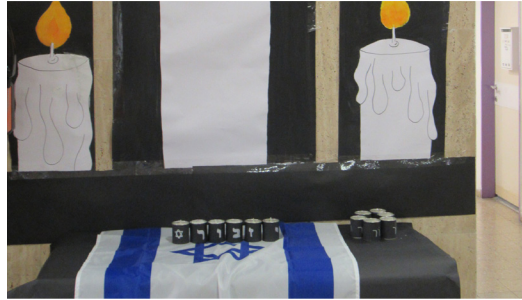
שכבת ח' יצאה ביום רביעי לסיור בעקבות רבי אריה לוי בירושלים.

הסיור התחיל בתפילה משותפת בכיכר ספרא. משם הבנות צעדו בעקבות דמותו של רבי אריה לוי - ביקרו במוזיאון אסירי המחתרות ושם למדו על התקופה ועל פועלו של רבי אריה כ"רב האסירים", הלכו לבית הרב קוק ושמעו על ההערכה ההדדית שהייתה בין הרבנים. צעדו לכיוון נחלאות, שם שמעו על קשריו עם משה מונטיפיורי וסיפורים נוספים על תולדות חייו ביניהם הסיפור המפורסם על שיירת ה"ל"ה וגורל הגר"א. את הסיור סיימו הבנות בדוידקה שם נערך סיכום. תודה לרכזת השכבה שירה פרידמן, למשה נוימן על ארגון הסיור והובלתו ולמורות המלוות קארין הורדן, עליזה ונמק, תמר מרכוס ויהודית מושקוביץ.

את הטקס פתח הרב עודד בלימוד משניות ובשיחה על גבורת היהודים שעסקו בהצלת אחיהם. בדבריו הזכיר את ר' מאיר פרידמן ז"ל, אשר בזמן המלחמה, עת היה נער ברח מסלובקיה לבודפשט אשר בהונגריה, שם עסק בהצלתם של יהודים רבים, בזיוף מסמכים ובמציאת מקומות מסתור לאלפי יהודים במסגרת "בית הזכויות" ופעילויות שונות של תנועות הנוער. ר' מאיר פרידמן היה חבר שנים רבות בוועד הפועל של מוסדות חורב. נכדתו מעיין, תלמידת השישית באולפנא ונכדתו אליענה, בוגרת האולפנא. בנות השכבה הובילו את הטקס בקטעי הקראה, שיר וריקוד. יישר כוח לבנות שכבת ט' ולמחנכות אמונה הוד, שימרית פסטרנק, מיטל בירמן ואורית גלילי.

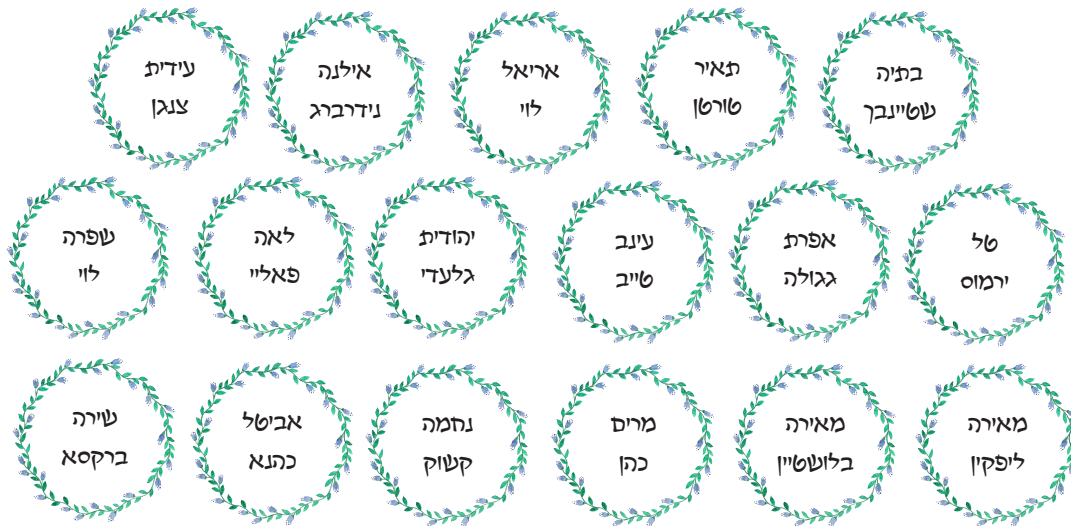
בהמשך היום שמעו בנות כיתות ט' -י"ב שיחה מפי ניצול- מר חיים לורנץ ששיתף אותנו בסיפורו האישי מן התופת. חיים היה נער בן 15 בסוף המלחמה, שרד את מחנה בוכנוולד וצעדת המוות. התעקש לעלות לארץ ישראל עם סיום המלחמה, התגייס לשורות הלח"י והקים משפחה ענפה בארץ.

מזל טוב לצוות:
 לרב שמואל כ"ץ להולדת הנכדה,
 ולרב דוד מוריה להולדת הנכד והנכדה

מזל טוב לבנות שחגגו השבוע את יום הולדתן:

שבת שלום
 וחודש טוב ומבורך!
 הרב עודד מייזליש
 וצוות האולפנא

תערוכת הסיום של מגמת אמנות, אולפנת חורב ירושלים התשע"ח

פתיחה חגיגית
 תיערך אי"ה
 ביום שני
 א' אייר
 (16.4.2018)
 בשעה 19:00
 במרכז המדעים
 והאמנויות
 באולפנת חורב.